

Arrest

nr. 103 512 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 oktober 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juli 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onvankelijk wordt verklaard.

Op 27 augustus 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 november 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag dd. 27/08/2012 een vervallen paspoort voor op naam van O., M.J.N. uitgereikt op 03/08/2000 en geldig tot 02/08/2005. Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort, eist het daarentegen het aantonen van “de constitutieve elementen van identiteit”. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen (Paspoort) levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhevig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2° en Arrest 73.696 RW dd. 20 januari 2012).”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van het recht van verdediging “door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering”, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster in de synthesememorie het volgende uiteen:

“Eerste en enige middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, door gewoon te beweren dat zijn aanvraag onontvankelijk is, op basis van onterechte argumenten (zie verder).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om zijn aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter af te wijzen.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende argumentatie :

“ Artikel 9 ter §3-2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende de diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in §2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet.”

Volgens DVZ blijft verzoeker in gebreke omdat verzoeker door het voorleggen van een vervallen paspoort, in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen. Bijgevolg wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Bovenstaande elementen blijken absoluut foutief en rechtvaardigen bijgevolg ook niet de afwijzing van de aanvraag, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg incorrect.

In de beslissing wordt verwezen naar artikel 9 ter §2 van bovenvermelde wet dat stelt dat de identiteit ook door andere middelen dan een geldig paspoort kan worden aangetoond. Zo stelt artikel 9 ter §2 derde lid: “de vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten, op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°”

De arresten dd. 19 juni 2009 (28.898) en 23 oktober 2008 (17.557) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellen dat de wet duidelijk is en bepaalt dat een oud vervallen paspoort mogelijk is om de identiteit vast te stellen. In casu wordt niet betwist dat het paspoort in principe aanvaard wordt en dat dit stuk een document is dat de identiteit van verzoeker aantoonst. De gemachtigde van de minister aanvaardt dit stuk niet omdat het onmogelijk de actuele nationaliteit van verzoeker kan bevestigen. Nergens blijkt uit de wet de voorwaarde dat de vreemdeling zijn actuele nationaliteit dient te bewijzen opdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 ter vreemdelingenwet ontvankelijk kan worden verklaard. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg een voorwaarde toegevoegd aan de wet door te vereisen dat de verzoeker een bewijs dient voor te leggen van zijn Nigeriaanse nationaliteit alvorens tot een onderzoek ten gronde over te gaan.

Zoals blijkt uit de omzendbrief van 21 juni 2007 is het bijgevolg niet nodig dat het voorgelegde identiteitsdocument nog geldig is. Het oude paspoort volstaat als bewijs van de identiteit aangezien pas in de fase ten gronde moet geoordeeld worden in welk land het onderzoek naar medische mogelijkheden moet worden gevoerd.

Ten slotte moet nog worden onderstreept dat de waarachtigheid niet ter discussie staat. Een bewijs hiervan is een recente kopie van het paspoort dat wel nog geldig is.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

“In het eerste en enige middel roept verzoekster de schending in van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

Verzoekster stelt dat de motivering van de bestreden beslissing incorrect is en dat een vervallen paspoort voldoende is om de identiteit vast te stellen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster een vervallen paspoort had voorgelegd en dat daaruit slechts het bewijs van de nationaliteit en van de identiteit tot de vervaldatum kan worden afgeleid.

Indien de identiteit niet is aangetoond overeenkomstig artikel 9 ter, §2 van de wet van 15 december van 1980 en de aanvrager zich niet kan beroepen op de uitzondering voorzien in het derde lid van het geciteerde artikel, is de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen niet ontvankelijk. (Artikel 9 ter, §3, 2° van de wet van 15 december 1980.)

Het vervallen paspoort of de vervallen nationale identiteitskaart voldoen niet aan art. 9 ter, §2 eerste lid van de wet van 15 december 1980, zoals ingevoerd door de wet van 15 september 2006, tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de constitutieve elementen van identiteit, meer bepaald de nationaliteit, die in tegenstelling tot de geboorteplaats- en datum een identiteitselement is dat onderhavig is aan wijziging.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad en van de Raad van State vormt een vervallen paspoort of nationale identiteitskaart vormt immers geen bewijs van de actuele nationaliteit van de aanvrager, een constitutief element van zijn identiteit.

De Raad van State nuanceerde in dat verband dat, terwijl een vervallen paspoort een bewijs vormt van de identiteit van de aanvrager sensu stricto, het mogelijk niet volstaat om een bewijs te vormen van de actuele nationaliteit, met name in het geval wanneer er twijfel zou bestaan over de latere nationaliteit van de aanvrager (zie arrest nummer 209.878 van 31 december 2010, waarbij het arrest van de Raad nummer 28 898 van de Raad werd vernietigd).

De bestreden beslissing is zowel formeel als materieel gemotiveerd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De motivering voorzien in de beslissing vindt steun in het administratieve dossier en een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond."

3.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Verzoekster toont met haar betoog niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. De Raad stelt verder aan de hand van het betoog vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101 624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

3.5. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, "zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen" luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aan toont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)"

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet: "betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet".

3.6. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder de hoofding "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter

verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

3.7. Verzoekster betwist het motief waarbij wordt gesteld dat zij geen bewijs levert van haar identiteit op de wijze zoals bepaald in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet, door het voorleggen van een vervallen paspoort.

3.8. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoekster met een vervallen Nigeriaans paspoort nog steeds haar identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het vervallen paspoort niet aanvaardt omdat *“Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen [Paspoort] levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris de nationaliteit als een constitutief bestanddeel van de identiteit beschouwt en dat deze onderhevig kan zijn aan wijziging. Verweerder is van oordeel dat *“uit de finaliteit van de procedure”* volgt dat op de aanvrager van een machtiging tot verblijf om medische redenen *“de plicht tot actuele bewijsvoering”* rust en dat het *“haar toe(komt) bij de indiening van haar aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren.”* Verweerder wijst er in de bestreden beslissing op dat slechts na een bewijs van de actuele nationaliteit kan worden overgegaan tot *“de medische appreciatie (...) met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.”*

3.10. Vooreerst merkt de Raad op dat verweerder terecht stelt dat het *“bewijselement”* onder meer de nationaliteit dient te vermelden. Deze stelling vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009, waarvan de actualiteit door het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 82/2012 van 28 juni 2012 werd bevestigd en waarnaar de in punt 3.6. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

3.11. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft. Deze zijn van belang aangezien later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de aanvrager kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Het volstaat evenwel dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, als bewijs van identiteit kan gelden, zodat de bewijsvoering met betrekking tot identiteit aanzienlijk is versoepeld.

3.12. Verzoekster betoogt dat een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een verstreken paspoort blijft het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het

paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Voor wat betreft het aantonen van de nationaliteit kan een paspoort het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al is het inmiddels vervallen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Het komt de Raad voor dat in deze een onderscheid gemaakt moet worden tussen een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is en een verstreken paspoort van een natie die niet langer bestaat. In dit laatste geval kan een paspoort van een niet meer bestaande staat mogelijkerwijze niet volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van betrokkene kan bestaan (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). *In casu* lijkt het geen twijfel dat Nigeria een bestaande staat betreft.

3.13. Voor wat betreft de Nigeriaanse nationaliteit die op dit paspoort vermeld wordt en waarop verzoekster zich beriep in haar aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing elementen waren die ernstige twijfels deden rijzen over verzoeksters actuele bezit van deze Nigeriaanse nationaliteit (zie RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Integendeel, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een eerdere aanvraag van de verzoekster om machtiging tot verblijf om medische redenen op 23 juli 2010 ontvankelijk verklaard werd, waarbij de Nigeriaanse nationaliteit van de verzoekster door de gemachtigde aanvaard werd. Uit het administratief dossier blijkt zelfs dat het paspoort dat verzoekster bij deze aanvraag voorlegde door een hernieuwing geldig was tot 1 augustus 2010 en dat tijdens het onderzoek van de ontvankelijkheidsvoorwaarden in een nota *“samenvatting dossier”* van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 juli 2010 het volgende kan worden gelezen: *“ID/PP: OK”*.

Voorts blijkt uit de correspondentie die verweerder voerde met andere betrokken overheden dat de nationaliteit van verzoekster steeds als Nigeriaanse werd geduid.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op enig ogenblik de Nigeriaanse nationaliteit van verzoekster in vraag stelde. Uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoekster, die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren.

Door desalniettemin te motiveren dat verzoekster haar identiteit niet aantoonde zoals bepaald in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet en mede op grond hiervan te concluderen dat verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is *conform* het gestelde in artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht. Het feit dat verzoekster thans, in bijlage van haar verzoekschrift, een kopie van haar paspoort voorlegt geldig tot 1 september 2015, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

3.14. De vaststellingen in de bestreden beslissing *“De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure”* en *“Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van haar aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren.”*, vinden geen steun in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en staan haaks op de memorie van toelichting bij deze bepaling die expliciet stelt dat een oud nationaal paspoort kan overlegd worden en waarin ook te lezen valt *“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht.”* (cf. de in punt 3.6. geciteerde passage).

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht dient te worden aangenomen.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN